

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/168/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8317208572
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8317208572.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Petra Straku a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobkyne: Mgr. J. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XX, XXX XX X., zastúpená: JUDr. Jozef Furčák, advokát, so sídlom Nám. sv. Egídia 44, 058 01 Poprad proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava 824 96, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubáňiho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1.631,15 eura s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č. k. 21Csp/170/2017-68 zo dňa 17.08.2018, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje sa rozsudok.
- II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že cit.:

„Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1631,15 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 23.2.2017 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobca má nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu proti žalovanému, o výške ktorých rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“), § 3 ods. 3, § 8 ods. 3 a 4 zákona č. 250/2007 Z. z. ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1,3 a 5, § 54 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 458 a § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

3. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 1.170 eur (reálne poskytnutá suma 1.001,83 eura) ktorý sa zaviazala splatiť v 42 splátkach vo výške 62,69 eura mesačne. V prospech žalovaného žalobkyňa uhradila sumu 2.632,98 eura. Žalovaný výšku zaplatenej sumy žalobkyňou nerozporoval. Uzatvorená úverová zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle ZoSÚ, pričom uzavretá úverová zmluva nie je vylúčená z pôsobnosti citovaného zákona (§1 ods. 2 zákona). Dospel k záveru, že v prejednávanej veci zmluvný vzťah založený žalobkyňou a žalovaným neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ). V zmluve taktiež absentuje aj ďalšia podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ v súvislosti s tam uvedenou RPMN, a to uvedenie všetkých predpokladov

použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Keďže predmetná úverová zmluva nemá všetky náležitosti predpísané zákonom o spotrebiteľských úveroch, súd prvej inštancie ju v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ považoval za bezúročnú a bez poplatkov. Dodal, že v zmluve o pôžičke bola úroková sadzba dohodnutá vo výške 70,02 % ročne, čo je neprijateľné a v rozpore s dobrými mravmi. Z uvedených dôvodov vznikol nárok žalovanému iba na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré z jeho strany boli žalobkyni reálne poskytnuté a to vo výške 1.001,83 eura. Nakoľko však žalobkyňa v prospech žalovaného uhradila celkovo sumu 2.632,98 eura, na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 1.631,15 eura a súd prvej inštancie ho preto zaviazal na zaplatenie tejto sumy žalobkyni.

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Žalobkyňa mala v tomto konaní plný úspech, preto má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Žalovaný popieral správnosť a zákonnosť záverov súdu prvej inštancie ohľadne posúdenia úveru ako bezúročného a bez poplatkov. Mal za to, že uvedenie jednotlivých náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere a vyvodzovanie následku v podobe bezúročnosti je potrebné vykladať nie iba na základe ZoSÚ, ale aj újinného práva. Postup, kedy sa súd odkloní od takto určeného postupu, je porušením povinnosti dodržať újinné právo, čo opakovaně konštatoval Súdny dvor EÚ (Pfeiffer C-397/01 až C 403/01). V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-42/15 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017. K náležitosti „termín konečnej splatnosti“ uviedol, že újinné právo nepozná tento termín, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene ZoSÚ a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania újinného práva bola vylúčená. S týmto údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti. Zmluva obsahuje určenie termínu konečnej splatnosti viacerými spôsobmi a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok resp. spôsobom vyplývajúcim z čl. 4. bod 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Zmluva o revolvingovom úvere požadované informácie obsahovala, a to spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov, ktoré podľa vôle zmluvných strán predstavovali jej neoddeliteľnú súčasť. Pokiaľ ide o údaj o predpokladoch použitých pri výpočte RPMN, tak poukázal na skutočnosť, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere pozostáva nielen z ustanovení samotnej zmluvy, ale aj zo zmluvných dojednaní k tejto zmluve. Predpoklady použité na výpočet RPMN sú definované v čl. 3, bod 3. 1 označenom ako Celková výška úveru, RPMN. Vo vzťahu ku záveru súdu prvej inštancie o rozpore ročnej úrokovej sadzby úveru s dobrými mravmi uviedol, že odplata na finančnom trhu v čase uzatvorenia zmluvy pripúšťala výšku odplaty, resp. ročnej úrokovej sadzby, ako bola dojednaná v zmluve o revolvingovom úvere. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal dostatočným spôsobom s argumentáciou žalovaného. V tejto súvislosti citoval rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43CoSr/1/2018 zo dňa 27.03.2018. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobe vyhovel. Zároveň si uplatnil nárok na priznanie náhrady trov odvolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %.

6. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Mala za to, že súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní vo veci úplne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Poukázala na rozsudok Okresného súdu Humenné č. k. 9Csp/218/2017-81 zo dňa 07.05.2018, kde v obdobnej veci totožných sporových strán súd žalobe žalobkyne takisto vyhovel. Navrhla potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav

správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

9. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), ktorá bola žalobkyňou ako dlžníkom podpísaná dňa 19.08.2013 a žalovaným ako veriteľom dňa 21.08.2013. Predmetom Zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 1.170 eur, so splatnosťou úveru v 42 mesačných splátkach vo výške 62,69 eura, RPMN za úver bola 68,01 %, priemerná RPMN za úver bola 46,06 %, ročná úroková sadzba 70,02 %. Súčasťou zmluvy boli aj Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. Ďalej sa v spise nachádza Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere číslo G. zo dňa 21.08.2013.

10. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy (21.08.2013), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

11. Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy (21.08.2013), spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

12. V súvislosti s údajom podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ a rozsudkom Súdneho dvora vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a. s. a Q. P. odvolací súd poukazuje na priamy účinok smerníc. Otázka priameho účinku smerníc sa vo všeobecnosti v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia.

13. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry SD EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto konkrétnom prípade veriteľ verzus spotrebiteľ) v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

14. Z uvedeného vyplýva, že priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivец dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice.

15. Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 2 presne definuje, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka), musí spotrebiteľská zmluva obsahovať.

16. Tak explicitne presné ustanovenie akým je ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

17. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii údajov o termíne konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ). Termín konečnej splatnosti v Zmluve uvedený nie je a tento nemožno určiť ani na základe ostatných údajov uvedených v zmluve, keďže v Zmluve je uvedený len počet splátok, absentuje však uvedenie dátumu prvej splátky. Keďže nie je zrejмый dátum počiatku povinnosti splácania úveru, nemožno určiť ani jeho konečnú splatnosť.

18. Uvedenie údajov o termíne prvej a poslednej splátky v listine označenej ako Oznámenie veriteľa o schválení úveru zo dňa 21.08.2013 nie je postačujúce, nakoľko predmetnú listinu nie je možné

považovať za súčasť zmluvy o úvere, keďže predstavuje jednostranné oznámenie veriteľa, ktoré žalobkyňa písomne neodsúhlasila.

19. Žalobkyňa o obsahu Oznámenia veriteľa o schválení úveru v čase podpisovania zmluvy (19.08.2013) nemala vedomosť. Termín konečnej splatnosti úveru musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu (v danom prípade teda dňa 19.08.2013). V opačnom prípade by sa minulo účinku ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ, ktorého cieľom bolo zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ v potrebnom rozsahu informovaný o základných skutočnostiach týkajúcich sa zmluvného vzťahu už v čase jeho vzniku.

20. Žalovaný v odvolaní odkazuje na článok 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní, z ktorého vyplýva, že „Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru“. K uvedenému odvolací súd dodáva, že z uvedeného nie je možné bez pochyb jednoducho zistiť, dokedy bude trvať zmluvný vzťah, určiť, kedy nastane konečná splatnosť úveru. Pokiaľ teda žalovaný v odvolaní tvrdil, že deň splatnosti poslednej splátky je termínom konečnej splatnosti, jeho odvolacia námietka neobstojí. Odvolací dodáva v súvislosti s touto odvolacou námietkou, že článok 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní Zmluvy sa týka len revolvingových úverov a aj samotný čl. 4 je nazvaný "Revolving", ktorý ale žalovaný žalobkyni neposkytol a žalobkyňa ho nečerpala.

21. „Vzhľadom na odvolacie dôvody odvolací súd udáva, že vyššie uvedený výklad nie je ani v rozpore so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, ktorá v Čl. 10 ods. 2 pís. c) vyžaduje ako náležitosť zmluvy uvedenie dĺžky trvania zmluvy o úvere (teda má byť jasné ako dlho bude trvať zmluvný vzťah), a ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Údaje v zmluve musia byť uvedené tak, aby ich bolo možné bez pochybností a bez matematických prepočtov zistiť, neuvedenie údajov tak, aby bolo jednoducho zistiteľné do kedy bude trvať zmluvný vzťah, spochybňuje možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Spôsob určenia konečnej splatnosti, tak ako ju vyvodzuje žalovaný nie je v súlade so zákonom a ním sledovaným cieľom. Smernica 2008/48, na ktorú poukazuje aj žalovaný bola prijatá v záujme boja proti nespravodlivým úverovým podmienkam a na to, aby sa dlžníkovi umožnilo poznať všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy. Článok 4 Smernice 87/102 vyžaduje, aby dlžník pri uzatváraní zmluvy poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku (rozsudok zo dňa 09.07.2015, Bucura, C 348/14), aj podľa Smernice, treba zmluva považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Okresný súd správne považoval predmetný úver s odkazom na ust. § 11 ods. 1 zákona č.129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov. Takýto záver súdu je aj v súlade so Smernicou 2008/48, nakoľko neurčitý údaj o konečnej splatnosti úveru dlžníkovi neumožňuje poznať všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy. Ide pritom o skutočnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku“(pozri rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/85/2018 zo dňa 23.08.2018).

22. Je nepochybné, že jednou z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ aj uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov, celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť s uvedením všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto RPMN. V prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere tieto náležitosti neobsahuje, podľa § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

23. Za jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa je údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, pretože tento zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti, či nevýhodnosti úveru. Zákonodarca v záujme poskytnutia ochrany slabšej zmluvnej strane v spotrebiteľskom právnom vzťahu, teda spotrebiteľovi stanovil prísne obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sprísnil aj tým, že pri údají o RPMN sa podľa vyššie citovanej právnej úpravy, musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet. Je pritom nepochybné, že v zmluve spomínaný údaj chýba, napriek tomu, že je uvedená hodnota RPMN, čo však podľa citovaného zákonného ustanovenia nepostačuje. Preto aj odvolací súd musel dospieť k záveru, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba povinný údaj v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) spočívajúci v uvedení všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN.

24. Za daného stavu sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii údajov o konečnej splatnosti úveru a predpokladoch na výpočet RPMN v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) a j) ZoSÚ, čo má s poukazom na ust. § 11 ods. 1 ZoSÚ za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd podotýka, že pre záver o bezúročnosti úveru, postačuje aj absencia čo i len jednej z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

25. Vo veci nie je možné stotožniť sa ani s tvrdením žalovaného o nesprávnom posúdení výšky úrokovej sadzby ako neprímeranej.

26. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Na kategóriu dobrých mravov treba osobitný dôraz klásť pri spotrebiteľských zmluvách. Pojem dobré mravy Občiansky zákonník nedefinuje. Je tomu tak preto, lebo dobré mravy podliehajú spoločenskému vývoju, ale tiež preto, že vo všetkých jednotlivostiach by bolo ťažké ich vystihnúť. Vo všeobecnosti však možno hovoriť o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to v podstate súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel v spoločnosti všeobecne uznávaných. Činnosť namierenú proti uvedeným pravidlám možno označiť za činnosť proti dobrým mravom.

27. Aplikáciu ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka v otázke výšky odplaty nevylučuje ani ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Podľa tohto ustanovenia, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

28. Uvedené ustanovenie ale nemožno vykladať tak, aby do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch sa zahrňovali i údaje od tých subjektov finančného trhu, ktoré poskytujú neprímerané až úžernícke úroky. Pripustenie takejto možnosti rozhodne nebolo vôľou zákonodarcu a preto pre účely zistenia výšky obvyklej odplaty sa musí vychádzať z údajov finančných inštitúcií poskytujúcich spotrebiteľské úvery za primeranú odplatu riadiac sa zásadou dobrých mravov upravenou v ustanovení § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

29. Pri dojednaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatváral zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu a dohodu o úrokoch často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprímerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako 100 % oproti priemeru bánk. V zmluve dohodnutá úroková sadzba úveru vo výške 70 % viac ako 6-násobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu uplatňovanú bankami, pri poskytovaní obdobných úverov alebo pôžičiek (11,55 %). Dohodnutá úroková miera teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto záver o neplatnosti dojednania o úrokoch pre rozpor s dobrými mravmi podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka má oporu vo vykonanom dokazovaní.

30. Odvolací súd poukazuje na § 451 ods. 1, 2, § 456, § 457 Občianskeho zákonníka s tým, že plnenie bez právneho dôvodu malo za následok vznik bezdôvodného obohatenia, ktoré je nutné vydať tomu, na úkor koho bolo získané. Keďže žalobkyňa vrátila žalovanému viac finančných prostriedkov ako jej bolo žalovaným poskytnutých (1.001,83 eura - 2.632,98 eura = 1.631,15 eura) na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo dôvodné zaviazat' žalovaného.

31. Správnym výrokom vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

32. Za daného stavu odvolací súd rozsudok, vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

33. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyni, ktorá podala vyjadrenie k odvolaniu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovanému, pričom o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).